

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑΝΝΟΥΣΗΣ Ν.Θ. & ΑΦΟΙ ΚΛΙΑΦΑ Α.Ε.

κατά της Ελλάδος

(ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 60338/15)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

11 Ιουλίου 2019

Η απόφαση αυτή είναι οριστική.

Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς την μορφή

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

**Στην υπόθεση ΓΙΑΝΝΟΥΣΗΣ Ν.Θ. & ΑΦΟΙ ΚΛΙΑΦΑ Α.Ε.
κατά της Ελλάδος**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα), συνεδριάζον σε Τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Ales Pejchal

Πρόεδρο,

Tim Eicke

Jovan Ilievski

Δικαστές και

Renata Degener

Αναπληρωτή Γραμματέα Τμήματος

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο την 18^η Ιουνίου 2019

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω ημερομηνία :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1.- Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 60338/15) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας η ανώνυμη εταιρεία ΓΙΑΝΝΟΥΣΗΣ Ν.Θ. & ΑΦΟΙ ΚΛΙΑΦΑ ΑΕ (« προσφεύγουσα εταιρεία »), η οποία εδρεύει στην Αθήνα και η οποία προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου την 27^η Νοεμβρίου 2015 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2.- Η προσφεύγουσα εταιρεία εκπροσωπήθηκε από τον Ν. ΦΡΑΓΓΑΚΗ, Δικηγόρο Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τον Κ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους .

3.- Την 28^η Αυγούστου 2017, τα παράπονα, τα οποία η προσφεύγουσα αντλούσε από τα άρθρα 6 παρ. 1 και 13 της Συμβάσεως, και αφορούν την διάρκεια της διαδικασίας σε πρώτο και δεύτερο βαθμό και την απουσία προσφυγής ως προς αυτό), κοινοποιήθηκαν στην Κυβέρνηση και η προσφυγή κηρύχθηκε απαράδεκτη ως προς το επιπλέον, σύμφωνα με το άρθρο 54 παρ. 3 του Κανονισμού του Δικαστηρίου.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ**ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΕΩΣ**

4.- Η προσφεύγουσα εταιρεία ειδικεύεται στην επεξεργασία κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων

5.- Την 23^η Δεκεμβρίου 2005, κατόπιν ανάκλησης της άδειας εκμετάλλευσης του εργοστασίου της και παύσης λειτουργίας του, υπέβαλε ενώπιον του Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών («διοικητικό δικαστήριο ») αγωγή αποζημίωσης βάσει του άρθρου 105 του Εισαγωγικού Νόμου του Αστικού Κώδικα, με την οποία ζητούσε την καταδίκη της Νομαρχιακής Αυτοδιοίκησης Αθηνών - Πειραιώς («Νομαρχία ») και του Ελληνικού Δημοσίου να της καταβάλει έκαστος το ποσό των 7.897.232,84 ευρώ (EUR) για υλική ζημία και 300.000 ευρώ για ηθική βλάβη

6.- Δυνάμει της από 23 Ιουλίου 2007 αποφάσεως (υπ' αριθμόν 9488 / 2007), το Διοικητικό Δικαστήριο ανέβαλε την εξέταση της υπόθεσης και διέταξε τη Νομαρχία να προσκομίσει ορισμένα έγγραφα

7.- Δυνάμει της από 28 Νοεμβρίου 2008 αποφάσεως (υπ' αριθμόν 16858 / 2008), το Διοικητικό Δικαστήριο έκανε εν μέρει δεκτή την αγωγή της προσφεύγουσας εταιρίας και καταδίκασε τη Νομαρχία και το Ελληνικό Δημόσιο να καταβάλουν έκαστο στην προσφεύγουσα το ποσό των 163.892,72 ευρώ πλέον των τόκων. Καταδίκασε, επίσης, την Νομαρχία να καταβάλει στην προσφεύγουσα εταιρεία το ποσό των 1.000 ευρώ πλέον των τόκων.

8.- Την 9^η Νοεμβρίου 2009, η Νομαρχία άσκησε έφεση κατά της εν λόγω αποφάσεως

9.- Την 13^η Νοεμβρίου 2009, το Ελληνικό Δημόσιο άσκησε έφεση

10.- Την 19^η Νοεμβρίου 2009, η προσφεύγουσα εταιρεία άσκησε έφεση

11.- Δυνάμει των από 30 Σεπτεμβρίου 2010 αποφάσεων (υπ' αριθμούς 2229 / 2010 και 2230 / 2010), το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών (« Εφετείο ») έκανε δεκτές τις εφέσεις της Νομαρχίας και του Ελληνικού Δημοσίου και απέρριψε την αγωγή της προσφεύγουσας εταιρείας.

12.- Δυνάμει της υπ' αριθμόν 2231 / 2010 αποφάσεως της αυτής ημέρας, το Εφετείο απέρριψε την έφεση της προσφεύγουσας εταιρείας

13.- Την 31^η Ιανουαρίου 2011, η προσφεύγουσα εταιρεία άσκησε ενώπιον του Συμβουλίου Επικρατείας τρεις αναιρέσεις.

14.- Την 8^η Ιουνίου 2015, το Συμβούλιο Επικρατείας απέρριψε ως απαράδεκτες τις τρεις αναιρέσεις της προσφεύγουσας εταιρείας (αποφάσεις υπ' αριθμούς 2172 / 2015, 2173 / 2015 και 2174 / 2015). Οι αποφάσεις αυτές καθαρογράφηκαν και επικυρώθηκαν την 4^η Σεπτεμβρίου 2015.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I.- ΜΟΝΟΜΕΡΗΣ ΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΑΙΤΗΣΗ ΔΙΑΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΙΝΑΚΙΟ ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 37 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

15.- Την 10^η Ιανουαρίου 2018, η Κυβέρνηση κατάθεσε μονομερή δήλωση και κάλεσε το Δικαστήριο να διαγράψει την προσφυγή από το πινάκιο δυνάμει του άρθρου 37 της Σύμβασης.

16.- Η προσφεύγουσα εταιρεία ανέφερε ότι, λαμβάνοντας υπ' όψιν την σημασία του αντικειμένου της διαμάχης για αυτήν, δεν ικανοποιείτο από τους όρους της μονομερούς δηλώσεως και ειδικότερα του προτεινόμενου από την Κυβέρνηση ποσού αποζημίωσης.

17.- Το Δικαστήριο εκτιμά ότι, σε ορισμένες περιστάσεις δύναται να αναφερθεί η διαγραφή προσφυγής από το πινάκιο δυνάμει του άρθρου 37 παρ. 1 γ της Σύμβασης με βάση την μονομερή δήλωση της εναγομένης Κυβερνήσεως, ακόμα και εάν ο προσφεύγων επιθυμεί να συνεχισθεί η εξέταση της υπόθεσης. Είναι, εντούτοις, οι ειδικές περιστάσεις της υπόθεσης, που επιτρέπουν να ορισθεί εάν η μονομερής δήλωση προσφέρει επαρκή βάση για να καταλήξει το Δικαστήριο ότι ο σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τα οποία εγγυάται η Σύμβαση, δεν απαιτεί την συνέχιση της εξέτασης της υπόθεσης (*Tahsin Acar κατά Τουρκίας [GC]*, υπ' αριθμ. 26307 / 95, παρ. 75, ΕΔΔΑ 2004 – III και *Melnic κατά Δημοκρατίας της Μολδαβίας*, υπ' αριθμ. 6923 / 03, παρ. 22, 14 Νοεμβρίου 2006).

18.- Το Δικαστήριο υπενθυμίζει, επίσης, ότι απόφαση, η οποία διαπιστώνει παραβίαση συνεπάγεται για το εναγόμενο Κράτος νομική υποχρέωση να θέσει τέρμα στην παραβίαση και να διαγράψει τις συνέπειές αυτής, ώστε να αποκατασταθεί στο μέτρο του δυνατού η προηγούμενη κατάσταση. (*πρώην Βασιλέας της Ελλάδος και άλλοι κατά της Ελλάδος [GC]* (δίκαιη ικανοποίηση), υπ' αριθμ. 25701 / 94, § 72, 28 Νοεμβρίου 2002). Αποφάσισε ότι η ίδια προσέγγιση θα πρέπει να ακολουθείται όταν κυβέρνηση επιδιώκει διαγραφή από το πινάκιο με μονομερή δήλωση (*Decen κατά της Δημοκρατίας της Μολδαβίας* (υπ' αριθμ. 2), υπ' αριθ. 7365 / 05, § 18 , 24 Φεβρουαρίου 2009).

19.- Εν προκειμένω, το Δικαστήριο εξέτασε τους όρους της μονομερούς δηλώσεως της Κυβέρνησης. Υπό το φως των ιδιαιτέρων περιστάσεων της υπόθεσης και ειδικότερα το γεγονός ότι το ποσό της αποζημίωσης που προσφέρεται είναι σημαντικά μικρότερο από τα ποσά που χορηγούνται σε παρόμοιες περιπτώσεις, θεωρεί ότι η δήλωση αυτή δεν αποτελεί επαρκή βάση για να θεωρεί ότι δεν δικαιολογείται πλέον η συνέχιση της εξέτασης της υπόθεσης.

20.- Εν κατακλείδι, απορρίπτει το αίτημα διαγραφής από το πινάκιο, το οποίο διατυπώθηκε από την Κυβέρνηση βάσει του άρθρου

37 § 1 (γ) της Σύμβασης και αποφασίζει, συνεπώς, να συνεχίσει την εξέταση του παραδεκτού και της ουσίας της υπόθεσης.

II.- ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΑΦΕΡΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

21.- Η προσφεύγουσα εταιρεία θεωρεί ότι η διάρκεια της δίκης σε πρώτο και δεύτερο βαθμό παραβιάζει την αρχή της « εύλογης προθεσμίας », η οποία προβλέπεται από το άρθρο 6 παρ. 1 της Σύμβασης, όπως διατυπώνεται στα σχετικά εδάφια :

« Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...) »

A.- ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

22.- Έχοντας καταλήξει ότι το παράπονο αυτό δεν είναι εμφανώς αβάσιμο δυνάμει του άρθρου 35 παρ. 3 α της Συμβάσεως και ότι δεν προσκρούει σε κανένα λόγο απαραδέκτου, το Δικαστήριο το κηρύσσει δεκτό.

B.- ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ

23.- Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η υπό κρίση περίοδος ξεκίνησε την 23^η Δεκεμβρίου 2005, ημερομηνία κατά την οποία η προσφεύγουσα εταιρία προσέφυγε ενώπιον του διοικητικού δικαστηρίου και ολοκληρώθηκε την 30^η Σεπτεμβρίου 2010, ημερομηνία κατά την οποία δημοσιεύθηκαν οι αποφάσεις του Διοικητικού Εφετείου (βλ. παρ. 5, 11 και 21 ανωτέρω). Σημειώνει ότι η περίοδος αυτή άνω των τεσσάρων ετών και εννέα μηνών καταλαμβάνει και για τους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας. Επιπλέον, σημειώνει ότι το Εφετείο εξέτασε τις εφέσεις

των διαδικών με τρεις διαφορετικές αποφάσεις, έτσι ώστε επρόκειτο, στην προκειμένη περίπτωση, για τρεις ξεχωριστές διαδικασίες.

24.- Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας εκτιμάται συμφώνως προς τις περιστάσεις της υποθέσεως και σχετικά με τα προβλεπόμενα από την νομολογία του Δικαστηρίου κριτήρια, ειδικότερα την πολυπλοκότητα της υποθέσεως, την συμπεριφορά του προσφεύγοντος και των αρμοδίων αρχών, καθώς και το αντικείμενο της διαμάχης για τους εμπλεκόμενους (*Frydlender κατά της Γαλλίας* [GC], αρ. 30979/96 παρ. 43 ΕΔΔΑ 2000-VII)

25. Το Δικαστήριο αντιμετώπισε κατ' επανάληψιν υποθέσεις, που εγείρουν το θέμα της διάρκειας των διαδικασιών, που ξεκινούν οι εμπλεκόμενοι ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων και διαπίστωσε παράβαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης (βλ. *Βασίλειος ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ και άλλοι κατά της Ελλάδος* υπ' αριθμόν 50973/08, 21 Δεκεμβρίου 2010).

26.- Μετά από εξέταση του συνόλου των στοιχείων που του υπεβλήθησαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε γεγονός ή επιχείρημα κατάλληλο οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα υπόθεση. Λαμβάνοντας υπ' όψιν την σχετική νομολογία του, εκτιμά ότι, εν προκειμένω, η διάρκεια των επιδίκων διαδικασιών είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην απαίτηση της « εύλογης προθεσμίας».

27.- Ως εκ τούτου, υφίσταται παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης.

II.- ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΑΦΕΡΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

28.- Η προσφεύγουσα εταιρεία παραπονείται, επίσης, για την απουσία πραγματικής προσφυγής, που θα της επέτρεπε να παραπονεθεί για την διάρκεια, υπερβολική κατά την γνώμη της, των

επίδικων διαδικασιών. Επικαλείται σχετικώς το άρθρο 13 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει ως ακολούθως :

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίαι παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και εάν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων τους».

A.- ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

29.- Έχοντας καταλήξει ότι το παράπονο αυτό δεν είναι εμφανώς αβάσιμο δυνάμει του άρθρου 35 παρ. 3 α της Συμβάσεως και ότι δεν προσκρούει σε κανένα λόγο απαραδέκτου, το Δικαστήριο το κηρύσσει δεκτό.

B.- ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ

30.- Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 της Συμβάσεως εγγυάται πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικού δικαστηρίου που να επιτρέπει την προβολή παραπόνων για μη τήρηση της υποχρέωσης, η οποία επιβάλλεται από το άρθρο 6 παρ. 1, ήτοι να εξετασθούν οι υποθέσεις εντός ευλόγου προθεσμίας (βλ. *KUDLA κατά Πολωνίας* [GC], υπ' αριθμόν 30210 / 06, παρ. 156, ΕΔΔΑ 2000 - XI).

31.- Εξάλλου, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν προσέφερε στους ενδιαφερομένους πραγματική προσφυγή δυνάμει του άρθρου 13 της Συμβάσεως, που να τους επιτρέπει να παραπονεθούν για την διάρκεια της διαδικασίας (*Βασίλειος ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ και άλλοι*, προαναφερόμενη, παρ. 34 και οι σχετικές αναφορές).

32.- Λαμβάνοντας υπ' όψιν ό,τι προαναφέρεται, το Δικαστήριο εκτιμά ότι υπάρχει παραβίαση του άρθρου 13 της Συμβάσεως λόγω της απουσίας στο εθνικό δίκαιο, κατά την εποχή των γεγονότων,

προσφυγής, η οποία θα επέτρεπε στους προσφεύγοντες να διεκδικήσουν την επικύρωση του δικαιώματός τους να εξετασθεί η υπόθεσή τους εντός λογικής προθεσμίας δυνάμει του άρθρου 6 παρ. 1 της Συμβάσεως.

IV.- ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

33.- Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση ».

A.- ΖΗΜΙΑ

34.- Η προσφεύγουσα εταιρεία αξιώνει € 7.858.000 € ως υλική ζημία, την οποία εκτιμά ότι υπέστη. Αξιώνει, επιπλέον, 300.000 € ως ηθική ζημία.

35.- Η Κυβέρνηση αμφισβητεί τις αξιώσεις αυτές.

36.- Το Δικαστήριο δεν αντιλαμβάνεται σχέση άμεσης αιτιότητας μεταξύ της διαπιστωθείσης παραβιάσεως και της ισχυριζομένης υλικής ζημίας και απορρίπτει το αίτημα αυτό. Αντιθέτως, εκτιμά ότι η προσφεύγουσα εταιρεία υπέστη σίγουρη ηθική βλάβη. Σχετικώς με τις ιδιαίτερες περιστάσεις της υπόθεσης, το Δικαστήριο, αποφασίζοντας, κατ' ευθυδικία, της επιδικάζει σχετικώς 5.000 €.

B.- ΕΞΟΔΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΔΑΠΑΝΗ

37.- Η προσφεύγουσα εταιρεία ζητά, επίσης, συνολικό ποσό 110.372,80 € για έξοδα και δικαστική δαπάνη, εκ του οποίου 7.140 € για την διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου. Προς υποστήριξη της αίτησής της, προσκομίζει, μεταξύ άλλων, αντίγραφα των δύο τιμολογίων

συνολικού ύψους 7.410 € για έξοδα και δικαστική δαπάνη ενώπιον του Δικαστηρίου.

38.- Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι αξιώσεις της προσφεύγουσας εταιρείες είναι υπερβολικές. Επικουρικώς, εκτιμά ότι το επιδικασθέν ποσό δεν δύναται να υπερβεί το ποσό των 500 €.

39.- Λαμβάνοντας υπ' όψιν τα έγγραφα που έχει στην διάθεσή του και την νομολογία, το Δικαστήριο απορρίπτει την αίτηση σχετική με τα δικαστικά έξοδα ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Αντιθέτως, εκτιμά λογικό να επιδικάσει στην προσφεύγουσα εταιρεία το ποσό των 500 € για έξοδα και δικαστική δαπάνη ενώπιον αυτού.

Γ.- ΤΟΚΟΙ ΥΠΕΡΗΜΕΡΙΑΣ

40.- Το Δικαστήριο κρίνει κατάλληλο να βασίσει τα επιτόκια των τόκων υπερημερίας στο οριακό επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, αυξημένο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ

1. *Απορρίπτει* την μονόπλευρη δήλωση της Κυβέρνησης και την αίτησή της διαγραφής από το πινάκιο
2. *Κηρύττει* την προσφυγή παραδεκτή
3. *Αποφαίνεται* ότι υπάρχει παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως
4. *Αποφαίνεται* ότι υπάρχει παραβίαση του άρθρου 13 της Συμβάσεως
5. *Αποφαίνεται* ότι
 - α) το εναγόμενο Κράτος πρέπει να καταβάλει στην προσφεύγουσα και σε διάστημα τριών μηνών, τα ακόλουθα ποσά :
 - i. 5.000 eur (πέντε χιλιάδες ευρώ), πλέον οποιουδήποτε ποσού ήθελε οφείλεται ως φόρος, για ηθική βλάβη

- ii. 500 eur (πεντακόσια ευρώ), πλέον οποιουδήποτε ποσού ήθελε οφείλεται από την προσφεύγουσα εταιρεία ως φόρος, για έξοδα και δικαστική δαπάνη
- β) από τη λήξη της εν λόγω προθεσμίας και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα αυξηθεί με απλό επιτόκιο ίσο με το οριακό επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, που εφαρμόζεται κατά την περίοδο αυτή, αυξημένο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.
6. *Απορρίπτει* την αίτηση δίκαιης ικανοποίησης για το επιπλέον.

Συντάχθηκε στα γαλλικά, μετά κοινοποιήθηκε εγγράφως την 11^η Ιουλίου 2019 σε εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού του Δικαστηρίου

Renata Degener
Αναπληρωτής Γραμματέας

Ales Pejchal
Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου γαλλικού εγγράφου
Αθήνα, 02/09/2019 Μεταφράστρια Ε. Παπαμαύρου